

Mrholenie

Kvapky dažďa
t'a zavedú na druhú stranu.
Tam, kde chceš byť?
Tam, kde má byť.
Hľadáš hĺbku v najväčších plytčinách.

A tak proti vetru.
a proti vlastnej vôli,
dráždiš ten slepý orgán,
čo t'a ešte stále bolí.

Vymieňaš skúsenosti,
za zvyšky dôstojnosti
a už ti z nej nezostáva veľa.

Zháňaš, čo sa nedá kúpiť -
život je na ten cit skúpy.

Ale to už ty predsa dávno vieš.

Simulakrum

Letný dotyk,
takmer nepatrný, chuť leta
studených končekov prstov
na vyprahnutej koži.

V neskutočnej noci predstáv,
sa odohráva ďalší z mojich rozmarov.
Nikdy nevstať, zostať tu
s tvojou prázdnu kópiou.
Nerozpoznatelný obsah, ktorý
nespoznávam,
ktorý nedokážem rozlúštiť.

Že vraj je to prirodzené -
schopnosť príťažlivosti ochabla
a zomrela na púšti
v omyle, že nájde oázu.

Ostal nám len
vyschnutý lupeň ruže
dávno zabudnutej -
uviazol pod vázou.

Budem t'a čakať,
príd', až sa zotmie.
Možno si najlepšie
porozumieme po tme.

Bod zlomu

Na tú diaľku neviem udržať
besné psy prebudené
niečím dočasným.
Červené oči, štekot a sliny –
chtiac či nechtiac,
každý sme tak trochu vinný.

Reťaz nie je dosť silná,
už ti neryje do kože.
Odrazu máš rozhl'ad,
keď nie som v obraze.
Odrazu sa môžeš nadýchnuť,
keď ti nestúpam na päty.
Odrazu si vo vlastnom príbehu
protagonistom práve ty.

Cítim, že si ma prestala hľadať
v odraze spätných zrkadiel.

Druhé dejstvo

Rýchlo sme od seba odišli.
Asi sme sa báli
tej nevýslovnej snahy,
tých slz so slinami,
tak bolo ticho, a aké dlhé,
prerušované len vzdialenými hlasmi,
len zúfalými ozvenami
a ešte zúfalšími pokusmi
predĺžiť si
lásku zo strednej.

Nechceme zostarnúť
ľudia okolo sa menia,
mená sa miešajú
a odrazu majú neúnosnú váhu
kedysi známych,
no dnes už úplne cudzích,
ktorí dávno opustili
popísané lavice a nekonečné chodby-
dodnes páchnu prázdnyimi slovami
a nenaplnenými sľubmi.

Tol'ko príbehov s podobným motívom
a tým istým koncom.
Postavy sa nemenia,
menia sa len kostýmy.
Všetci hráme dokola tú istú frašku
o pachuti krídel motýľích.

Exitus

Už sú to dni, sú to týždne,
odmieta sa prestať valiť -
moja vlastná lavína,
môj metronóm,
moja izba od vína.

Straty sú už priveľké,
nemožno ich nahradiť.
Dávno nie pár kvapiek,
ktoré zvládnem utajiť.
Pomaly sa vylievam.

Snažím sa ujsť
skrz zabarikádované dvere,
skrz zúžené cievy,
narážam do stien
a presakujem von.

Slabnem,
chladnem,
mením sa na ľad
a okolo mňa len tma
a karmínový sneh.

Močarisko

Stojatá voda, bývalá
dynamika boja.
Všetko tu zapácha,
liahnu sa komáre.
Tak prezrad',
dýcha ti do tváre,
tak ako kedysi ja?

Už zostali len štípance
aj hladina klesla,
Prestali sa liahnuť.
Tak prezrad',
smie na teba siahnuť,
tak ako kedysi ja?

Už niet čo odháňať,
pokojne spi.
Sezóna komárov skončila.

Dúfam že ti vysali všetku krv,
ktorú si prisľúbil mne.
